

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **S. Z.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2024, č. j. 34 Az 26/2024-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Faridu Alizeyovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 10 140 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 10. 2024, č. j. OAM-891/ZA-ZA11-D07-2024, rozhodl o žádosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států („nařízení Dublin III“), je Španělské království.

[2] Stěžovatelka přicestovala dne 28. 6. 2024 do Španělska, odkud pokračovala do České republiky, kam přijela dne 1. 7. 2024. Zde se účastnila kongresu společenství Svědků Jehovových. K cestě do EU jí bylo uděleno vízum Španělského království, které si vyřídila, jelikož bylo nejsnáze dostupné, s platností do dne 28. 7. 2024. Je rozvedená a má dvě dospělé děti, které se nacházejí v zemi původu. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu bylo její členství v organizaci Svědkové Jehovovi, kterou Ruská federace považuje za extremistickou. Stěžovatelka neměla v plánu nikdy pobývat ve Španělsku a důvodem, proč chce zůstat

v České republice, bylo, že zde navázala sociální vazby v rámci ruské komunity nacházející se v České republice a blízkosti českého jazyka s ruským, který si tak snadněji může osvojit.

[3] Žalovaný dospěl k závěru, že bylo nutné použít v případě stěžovatelky čl. 12 nařízení Dublin III, jelikož v době žádosti o mezinárodní ochranu disponovala platným španělským vízem, přičemž dne 17. 9. 2024 Španělské království svoji příslušnost uznalo. Následně se žalovaný zabýval tím, zda v případě Španělska existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V tomto ohledu žalovaný vycházel zejména z dokumentu Informace OAMP, Španělsko, ze dne 15. 11. 2023 a rovněž poukázal na to, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Španělsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU (dále jen „Listina EU“). Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Španělska (jak to v minulosti zcela jednoznačně učinil v případě Řecka). Španělsko bylo rovněž považováno za bezpečnou zemi původu, ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které na dodržování těchto práv dohlíží; o udělení mezinárodní ochrany zde ročně požádají desetitisíce uprchlíků. Přijímací střediska ve Španělské království jsou hodnocena kladně, zvláště ta, do kterých by měla být umístěna stěžovatelka.

[4] Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda v případě stěžovatelky nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, načež dospěl k závěru, že nikoliv. Stěžovatelka v České republice v minulosti dlouhodobě nepobývala, neměla zde zformovány žádné pevné kulturní či příbuzenské vazby a nevyjádřila ani podstatné výhrady k vedení azylového řízení ve Španělském království. Všechny sociální vazby, které zde měla, tak si vytvořila až po svém příjezdu, tudíž žalovaný uzavřel, že by pro ni neměl být problém, aby si obdobné vazby v rámci komunity vytvořila i ve Španělském království. Stěžovatelka se nepotýkala se závažným zdravotním omezením, přičemž žadatelé o mezinárodní ochranu mají ve Španělsku nárok na zdravotní péči ve stejném rozsahu jako španělští občané a rezidenti.

[5] Stěžovatelka v **žalobě** namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, a to jednak ve vztahu k nevyužití diskreční pravomoci dle čl. 17 nařízení Dublin III a jednak ve vztahu k nedostatečnému zkoumání systémových nedostatků azylového systému Španělského království. Dle stěžovatelky situace v azylových zařízeních byla ve Španělsku dlouhodobě špatná, zejména kvůli velkému přílivu uprchlíků. Stěžovatelka nechápe, jak mohl žalovaný popisovat situaci ve Španělsku jako bezproblémovou, pokud sám disponoval informacemi o nedostacích ve španělském přijímacím systému, zvláště pokud se jednalo o zranitelné osoby a nezletilé děti. S odkazem na zprávu AIDA za rok 2022 uvedla, že azylová střediska ve Španělsku negarantují zvláštní zacházení zranitelným žadatelům, mezi navrátilci nejsou identifikovány ohrožené skupiny žadatelů a ti se mohou stát bezdomovci či terčem obchodníků s lidmi. Stěžovatelka je osamělou ženou, která ve Španělsku nikoho nezná, a proto může čelit tomuto nebezpečí. Přetíženost přijímacích středisek Španělsku vytýkal též ombudsman ve výroční zprávě za rok 2022, kde odkazuje na konkrétní případy. Rovněž bylo důležité dle stěžovatelky zohlednit skutečnost, že nemá ve vztahu ke Španělsku žádné vazby, v České republice se jí podařilo kulturní i sociální vazby navázat. Stěžovatelka

pokračování

spatřovala systémové nedostatky Španělského království v tom, že by měla být navrácena do státu, který nedokáže garantovat zajištění ubytování a zůstala by na ulici.

[6] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelkou o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě (srov. zejména bod 10 preambule nařízení Dublin III). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze tento předpoklad označit za oprávněný. V souladu s nařízením Dublin III bylo Španělské království povinno objektivně a nestranně v souladu s základními zárukami a zásadami azylového práva žádost jmenované o udělení mezinárodní ochrany posoudit.

[7] **Krajský soud** dospěl k závěru, že žalovaný své povinnosti shromáždit relevantní podklady o přijímacím členském státě dostal, pokud vyšel z Informace OAMP ze dne 15. 11. 2023, *Španělsko, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinští navrátilci, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky* (dále též jen „Informace OAMP“). Tato informace byla vypracována v souladu se Zprávou Agentury EU pro azyl (EUAA) o metodologii informací o zemích původu a je opatřena množstvím odkazů na zdroje informací, z nichž ve svých zjištěních vychází (např. AIDA – Asylum Information Database, MZV USA, Eurostat), jež byly získány do vypracování Informace OAMP; jedná se o aktuální zdroje informací. Bylo však pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí sám připustil, že se ve Španělsku objevují kapacitní problémy v případě středisek dočasného pobytu (Ceuta, Melilla, Kanárské ostrovy), ty se ale nenacházejí v pevninském Španělsku a slouží pro žadatele, kteří do země míří z afrického kontinentu. Španělský veřejný ochránce práv ve své výroční zprávě za rok 2022 vyjádřil obavy z velkého počtu žadatelů o azyl žijících na ulici nebo v nejistých situacích v důsledku zpoždění při vyřizování formalit. Azylové řízení je ve Španělsku v případě žadatelů – navrátilců standardní. V případě přijímacích uprchlických středisek (Madrid, Valencia, Sevilla) je však situace hodnocena kladně – neobjevují se negativní informace, nedochází ke stávkám či protestům klientů středisek.

[8] Při vědomí těchto poznatků (zejména nedostatek ubytovacích kapacit a zaznamenané případy bezdomovectví) proto bylo dle krajského soudu na místě zvažovat, zda ve vztahu ke stěžovatelce je dáno riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny EU, případně čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Pro posouzení této otázky krajský soud vyšel z judikatury Soudního dvora EU a Evropského soudu pro lidská práva, která ve svém shrnutí konstatovala, že této obzvláště vysoké míry závažnosti by dosahovala situace, ve které by se osoba zcela závisla na veřejné podpoře kvůli nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat. Vedlo by to k poškození jejího tělesného či duševního zdraví. Takové riziko, resp. riziko překročení prahu závažnosti systémových nedostatků azylového řízení ve Španělsku, krajský soud ve shodě s žalovaným v případě stěžovatelky neshledal. Stěžovatelka byla naopak velmi vitální a schopná brát se za svá práva, dokázala dobře navazovat kontakty, zejména v rámci své komunity, dokázala se o sebe postarat. Ve Španělsku má stěžovatelka jako žadatelka o azyl nárok na finanční i hmotnou pomoc. Dle Informace OAMP bylo žadatelům zajištěno základní zabezpečení (dočasné ubytování, strava, nezbytná zdravotní péče). Z uvedených okolností nebylo podle krajského soudu možné dovozovat reálné nebezpečí, že by stěžovatelka v případě svého přemístění do Španělska, které bylo podle nařízení Dublin III příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, čelila natolik extrémní nouzi, jež

by byla z hlediska článku 3 Úmluvy problematická, či že by jí v případě přemístění nezávisle na její vůli a osobní volbě hrozila situace silné materiální deprivace.

[9] Stěžovatelka dále namítala pochybení žalovaného, jelikož nevyužil diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III, podle něhož se může odchýlně od čl. 3 odst. 1 každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením k tomu nebyl příslušný. Krajský soud konstatoval, že dle judikatury Soudního dvora EU, toto ustanovení má diskreční povahu a ponechává na uvážení každého členského státu, zda posoudí předloženou žádost o mezinárodní ochranu, i když k jejímu posouzení není příslušný dle kritérií stanovených v nařízení Dublin III (viz rozsudek ze dne 23. 1. 2019, ve věci *M. A. a další*, C-661/17, body 58–60). Úkolem krajského soudu je posouzení, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda bylo v souladu s pravidly logického usuzování, avšak nepřísluší mu správní uvážení žalovaného nahrazovat vlastním uvážením soudu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, proč u stěžovatelky k využití diskrečního oprávnění nepřistoupil, a krajský soud se s jeho odůvodněním ztotožnil.

[10] V **kasační stížnosti** stěžovatelka namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka tvrdí, že krajský soud převzal závěry žalovaného, bez bližšího odůvodnění a prezentace vlastních přezkumných úvah se toliko zcela ztotožnil se závěry správního orgánu a zcela bagatelizoval individualitu případu stěžovatelky a její azylový příběh. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že k projednání a rozhodnutí o žádosti je příslušná Česká republika a zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu je v příkrém rozporu se zákonem o azylu a je rovněž v rozporu s nařízením Dublin III, zejména s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Diskreční oprávnění dle čl. 17, které umožňuje považovat Českou republiku za příslušný členský stát k rozhodování o žádosti, s ohledem na veškeré vylíčené rozhodné skutečnosti svědčící o její individuální náboženské vazbě na Českou republiku a adekvátní podněbí mající pozitivní vliv na její chronické onemocnění štítné žlázy, což jsou okolnosti zřetele hodné pro aplikaci tohoto výjimečného diskrečního opatření namísto čl. 12 citovaného nařízení Dublin III. Dle stěžovatelky krajský soud bagatelizoval její zdravotní problémy, zejména onemocnění se štítnou žlázou, přičemž poukázala, že eskalace jejích zdravotních obtíží může nastat v důsledku klimatu a vyšších teplot, které ve Španělsku panují. Dále uvedla, že její členství v organizaci Svědků Jehovových není plně akceptovatelné na území Španělského království, které je z velké většiny katolického vyznání a tamější kulturní tradice nejen že jsou v rozporu se zásadami této náboženské organizace, ale rovněž nejsou plně na území Španělského království tolerovány.

[11] Žalovaný ve **vyjádření** uvedl, že kasační stížnost není důvodná; trvá na tom, že se při posouzení žádosti stěžovatelky žádné nezákonnosti nedopustil. Konstatuje, že z cestovního dokladu stěžovatelky bylo jasně prokázáno, že disponovala krátkodobým vízem uděleným Španělským královstvím. Žalovaný požádal Španělské království o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaná v České republice podala, a to svoji příslušnost uznalo. Žalovaný se zabýval skutečností, zda v případě Španělského království existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o tamější azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti konstatuje, že v souladu s Nařízením Dublin III je Španělské království povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva žádost jmenované o udělení

pokračování

mezinárodní ochrany posoudit. Navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost nebo ji zamítnout pro nedůvodnost.

[12] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[14] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost predestinuje k rozhodnutí především otázky možnosti použití diskrečního opatření dle čl. 17 nařízení Dublin III; dle stěžovatelky měl žalovaný dospět k závěru, že stěžovatelčinu žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudí na místo Španělského království Česká republika. Uvedené otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikatorní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Naopak, krajský soud posoudil případ stěžovatelky zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se ani nyní odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[16] Pokud stěžovatelka namítá, že krajský soud převzal bez dalšího závěry žalovaného bez bližšího odůvodnění, nelze jí přisvědčit. Krajský soud se zabýval stěžovatelčím případem velmi pečlivě a při své úvaze vzal v potaz jak rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, tak i judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora EU, kterou se velmi podrobně rovněž ve vztahu k situaci stěžovatelky zabýval; v tomto směru se mu nedá cokoli vytknout.

[17] Pokud stěžovatelka opakovaně namítá, že má obavy z nedostatečných ubytovacích kapacit ve španělských pobytových střediscích, již žalovaný, potažmo krajský soud uvedli, že ve Španělsku se objevují kapacitní problémy v případě středisek dočasného pobytu (Ceuta, Melilla, Kanárské ostrovy), ty se ale nenacházejí v pevninském Španělsku a slouží pro žadatele, kteří do země míří z afrického kontinentu; to není případ stěžovatelky. Jak vyplývá z odpovědi Španělského království ze dne 17. 9. 2024, má stěžovatelka možnost cestovat za vyřízení své žádosti do Madridu nebo Barcelony. Tudíž stěžovatelka bude umístěna v pobytovém středisku nacházejícím se v pevninské části Španělska, kde podle zprávy OAMP jsou pobytová střediska hodnocena kladně a nedochází k protestům či stávkám ze strany klientů.

[18] Stěžovatelka namítá, že nebyl dostatečně zhodnocen její zdravotní stav, resp. že krajský soud překročil své pravomoci při hodnocení jejího zdravotního stavu. Stěžovatelka v protokolu k pohovoru k udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 7. 2024 uvedla, že se léčí se štítnou žlázou a že v souvislosti s tímto onemocněním má strach ze španělského podnebí, kde je na ni moc velké teplo; obává se, že by se nemusela cítit dobře. Nicméně z tohoto pouhého vyjádření nelze nic dalšího dovodit. Stěžovatelka ke svému zdravotnímu stavu nepředložila žádné lékařské zprávy, ze kterých by bylo možné učinit závěr, který tvrdí stěžovatelka, tedy že teplejší klima a vyšší teploty bezprostředně zhoršují její onemocnění.

[19] Stěžovatelka namítá, že nebude schopna ve Španělském království praktikovat svoji víru. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že Španělské království je demokratickou evropskou zemí, která umožňuje praktikování různých náboženství, církve Svědků Jehovových nevyjímaje. Dle Nejvyššího správního soudu není možné učinit závěr, že by stěžovatelka ve Španělském království nemohla praktikovat svoji víru.

[20] Stěžejní námitka stěžovatelky je, že žalovaný měl v jejím případě využít diskreční opatření dle čl. 17 nařízení Dublin III. Nejvyšší správní soud již vymezil rozsah soudního přezkumu správního uvážení dle čl. 17 nařízení Dublin III v bodě 19 rozsudku ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Azs 107/2023-38: *„Správní soudy mohou využití správního uvážení obsaženého v čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení přezkoumávat pouze omezeně, tedy posoudit, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem; nemůže však posuzovat, zda mělo být diskreční oprávnění využito, či nikoliv.“* V tomto případě je proto namístě, aby správní soud hodnotil pouze to, zda žalovaný nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil. Hodnocením správnosti jeho úvahy, by se krajský soud dopustil nezákonnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2023, č. j. 4 Azs 178/2023-30, bod 34).

[21] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, plyne, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě jsou to případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby České republice či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III). Krajský soud užití diskrečního opatření hodnotil zcela v mezích ustálené judikatury, přičemž dospěl

pokračování

k závěru, že žalovaný se v případě stěžovatelky nedopustil svévole ani nijak nevybočil ze své rozhodovací praxe, a Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky svým významem podstatně nepřesahuje její vlastní zájmy, neboť se nejedná o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikaturní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního posouzení věci. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[23] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, tudíž ji náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[24] Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven usnesením ze dne 21. 1. 2025, č. j. 5 Azs 340/2024-30, advokát; v takovém případě hradí odměnu a hotové výdaje stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi náleží dle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění novely provedené vyhl. č. 258/2024 Sb., účinném od 1. 1. 2025, odměna a náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby – převzetí zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu], celkem tedy 2 x 4620 Kč (9240 Kč); tato částka se zvyšuje o 2 x 450 Kč (tj. 900 Kč), paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Advokátovi náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 10 140 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. března 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu